

er fremkommet fra Brygger Carl Jacobsen, turde det jo være noget misligt at bygge paa dette, og saaledes som Paragraffen gør det, sætte det i en særlig Fond, thi mulig vilde da Alderdomsforsørgelsen være bygget paa noget, der vil vise sig at være meget lidt. Hvad særlig § 11 angaar, vil det jo af mine tidligere Udtalelser fremgaa, at jeg principielt er imod en Ølstat, saa at jeg altsaa kunde være med til at foretage en Ændring i denne Paragraf, som bevirkede, at Ølstaten gik ud, og at der traadte andre Ting i Stedet, at der f. Eks. traadte det i Stedet, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bosjen) for nogen Tid siden præciserede: en direkte Skat paa Formue og Leilighed. Men naar et saadant Ændringsforslag ikke er blevet stillet fra min Side, og jeg i det hele taget ikke har stillet Ændringsforslag svarende til, hvad jeg ønskede, har det været begrundet paa det Hastværk, som det Udvalg, der har behandlet Sukkerloven, fik i de sidste Dage, hvilket bevirkede, at jeg fandt det rigtigst at stille mig, som sket er. Man har sagt om denne Alderdomsforsørgelse, at den var uigennemførlig. Den ærede Minister sammenlignede den med Juglen paa Taget, og det er blevet sagt fra den Side, som det maatte maa være mig tilladt at betegne som det moderate Venstre, at noget slikt ikke lod sig gennemføre, fordi Regeringen og Højre ikke vilde gaa med dertil. Det er et ganske mærkeligt Synspunkt. Man kunde fristes til at spørge: Sidde vi da her for at vedtage affirrat det, som vi have liggende for os? Sidde vi her for at gennemføre det, som Regeringen og dens Venner ville have? Sidde vi her kun for at give efter paa ethvert Omraade, sige ja til enhver Begæring, der fremkommer, og i det hele for at høje og høje os, saaledes som vi bedst kunne? Det er en underlig Stilling for en repræsentativ Forsamling, og hvis Forholdet er saaledes, forekommer det mig, at saa maatte vi hellere gaa vor Vej, og lade vore Bladser staa tomme, gaa hjem og passe vort daglige Arbejde og lade Regeringen og Højre enes om, hvad der var at gøre. Jeg vilde finde det rigtigere at gøre dette end at gaa ind paa en saadan Betragtning, som det ærede Medlem for Præsto Amts 2den Valgkreds (Feldthusen) forleden fremkom med, da han udtalte, at hvert Aar kom Højre hjem med en provisorisk Finanslov, men hvad kom vi andre med? Vi maatte ogsaa have noget at komme hjem med. Det vil jo sige saadan noget som, at vi skulde lave Regeringen en Kage, og saa skulde vi lægge os for Fødderne af denne Regering, medens den brød og nød Ragen,

for at passe paa, om der mulig faldt nogle Smuler til os, hvormed vi saa kunde komme ud i Landet og sige: Se, alt dette have vi skrabet til os og reddet. Men er Stillingen saadan, saa at vi altsaa skulde høje os og ikke tør stille en Fordring om en Alderdomsforsørgelse, som Arbejderne kunne være tjente med, fordi det er os bekendt, at Regeringen ikke vil være med dertil, og saa kan det ikke nytte noget, men vi bør frasfalde vort Krav i saa Henseende, saa er dette en Stilling, der, som jeg sagde før, er af den Art, at det hellere maatte føre os til at forlade vore Bladser og gaa hjem end at blive siddende her, thi da vilde vi dog i ethvert Fald ikke være stillede saaledes, at Folk kunde se ad os.

Der er næppe noget Spørgsmaal, paa hvilket der kan rejses en saadan Stemning, som paa Alderdomsforsørgelsen. Kommer man ud i Befolkningen og samler Arbejderne sammen om dette Spørgsmaal, alle dem, der kunne have Grund til at frygte for, hvorledes deres Alderdom vil glide hen — og jeg tror, man vil kunne samle dem sammen fra alle Partier. Høre som Venstre, alle Begne fra, endog saa fra alle Klasser — vil man kunne rejse en Folkstemning for dette Spørgsmaal, der vil kunne tvinge det frem. Dette forudsætter selvfølgelig, at Folketinget, Folkets Repræsentanter blive dem, der rejse denne Folkstemning, og det skal ikke være disse Repræsentanter, der ere de første til at stryge Flaget, blive modløse og sige: Vi kunne ikke saa andet end, hvad den høje Regering i sin Naade og Mistundhed vil lade os saa. Jeg skal ikke trække dette høje Ting længer, men slutte idet jeg som sagt forbeholder mig min Stilling under Sagens videre Gång, saavel til Spørgsmaalet om en Ølstat, som til Spørgsmaalet om en Alderdomsforsørgelse, jeg forbeholder mig min Stilling paa disse Omraader i enhver Henseende. Jeg vil dog endnu opfordre Tingets Medlemmer til at give dette Forslag deres Stemme. Det forekommer mig, at det kunde være ganske interessant at se, hvad Tingets Medlemmer, der ere satte ind af Folkets store, brede Lag ved den almindelige Valgret, og som i større eller mindre Grad repræsenterer hele Befolkningen, vilde vælge, naar de have Valget imellem at stemme for en Reform, som forudsætter en Alderdomsforsørgelse, eller for en Reform, som Regeringen og Højre ere glade ved at være med til, og med Hensyn til hvilken den ærede Konseilspræsident udtalte, at han nærede det Haab, at det vilde føre til en tilfredsstillende Løsning af Toldsjagen, altsaa en for Højre og Regeringen tilfredsstillende